

Tur til Millau-Viadukten i Frankrig

Det var faktisk en ganske stor overraskelse for mig at modtage Dansk Bropris 2022, så mange tak for at holde det hemmeligt det var en rigtig sjov og god oplevelse.

Et er at modtage en pris, noget andet er som arkitekt at få værdsat sit arbejde i en større kreds af både ingeniører og entreprenører. Det er på en måde også et skulderklap givet af mine samarbejdspartnere.

Jeg er også glad for at min indsats i Verdens Vildeste Brobyggere er blevet anerkendt. Arbejdet med Verdens Vildste Bobyggere er en stor fornøjelse og det skærper min og hele branchens opmærksomhed på, hvor vigtigt det er at sikre tilgangen af unge mennesker til vores tekniske uddannelser - og ikke mindst at disse bliver anerkendt på lige fod med de akademiske.

Men til selve rejselegatet!

Det har længe været mit store ønske at se et af de broprojekter, der gennem de sidste mange år har stået frem som et meget smukt projekt både teknisk og æstetisk - Millau-viadukten.

Broen ligger jo i et meget naturskønt område i det sydlige Frankrig. Millau-viadukten krydser dalen, som har gennemløb af Tarn-floden. Broen er designet i samarbejde med den franske broingeniør Michel Virlogeux og den verdensberømte engelske arkitekt Norman Foster.

Broen var indtil august 2018 den højeste vejbro i verden, med vejbaner som er placeret på syv bropiller af beton og med en varierende højde over jorden på 77 til 246 meter.

På hver bropille er anbragt en pylon, som er 97 meter høj.

En af de fantastiske ting ved dette projekt var selve lanceringen af broen. Der findes mange videoer og billeder på nettet af dette, men det er stadig imponerende at stå ved broen og forstille sig hvordan den store konstruktion er blevet lanceret ud fra landfæstet.

De smukke og facetterede piller har et langt lodret snit, der giver dem mulighed for at 'flekse'

Selve turen foregik den 29. til den 30. januar 2023 og med mig var min tætte kollega Kasper Svanberg, som også er broentusiast

Så den 29 januar forlod vi København, bevæbnet med højt humør og et par droner. Vi fløj over Paris og til Montpellier, hvor vi lejede en bil. Efter lidt febrilsk søgen lykkes det også at

finde vores hotel. Her havde vi måske været lidt sparsomme, men vi fik da lidt søvn, selvom vi sov få hundrede meter fra startbanen til lufthavnen.

Næste dag, mandag, bevægede vi os så mod Millau. Vejret var, som I kan se på billederne, ganske fantastisk og for os, som er vant til kø og mange biler, var det en nydelse at glide gennem det smukke landskab.

Da vi nærmede os broen, kørte vi af de lidt mindre lokale veje. Her var det en meget stor oplevelse at se broen dukke op i morgendisens. Broen ligger jo som det ses i det smukke, bakkede landskab.

Når man nærmere sig broen, med den relativt lille Millau by i forgrunden, virker skalaen ganske overraskende. Man kan ikke undgå at tænke over, hvor omfattende et projekt, det har været, og hvor stor betydning det må have haft for byen at få et så stort bygningsværk. Det rejste sig i løbet af få år og fik stor indvirkning på byen og opfattelsen af denne.

Vi kom efter et par pauser ganske tæt på broen. Der er flere steder, hvor man uden problemer kan gå hen og 'klappe' pillerne. Igen er skalaen ubeskrivelig og det er en enestående oplevelse at se selve pillerne så tæt på. Her gik det også op for mig hvor fin detaljering og udførelse, broen har. Betonen står smukt selv efter 20 år, jævn og lys. Her kan man virkelig forstå betydningen af, at der stilles krav til netop betonens udseende og hvor meget det også betyder visuelt.

Vi brugte de næste 3-4 timer på at flyve med droner. Se den vedlagte video. Den viser med al tydelighed både skalaen og hvor flot broen står efter 20 år.

Vi sluttede vores besøg af i det udmærkede besøgscenter og endte med en tur over dalen på broen. Vi havde selvfølgelig fokus på pylonerne, men også på, hvordan de langsgående lameller i vindskærmen opleves af bilister. Det er det eneste mindre imponerende træk ved broen - selve profils U-udformning gør, at man får en lidt sjov visuel opfattelse af landskabet, der grundet refleksionerne i lamellerne, får et lidt rodet udtryk. Men den transparente vindskærm er helt sikkert det rigtige valg, for transparensen var der selv efter 20 år, og en aluskærm eller andet ville virkelig have været ærgerlig, med tanke på at man trods alt kunne opfatte dele af landskabet.

Vi trillede tilbage til Montpellier og tog flyveren hjem til København. En meget stor oplevelserigere, som vi absolut vil inspirere os i vores arbejde fremover.

Så igen, **1000 tak for legatet og den store ære.** Det har absolut givet blod på tanden til mere bro-rejseri.

Jesper Henriksen, Dissing + Weitling

